

Luterāņu kopienas pašizpratne

Pētījuma dokuments

Pasaules Luterāņu federācija

2015

Ievads.....	3
Luterāņu Baznīcu kopiena – dāvana un uzdevums	5
Kopienas dāvana.....	7
Pasaules Luterāņu federācija savā kopienā piedzīvo vienotības dāvanu	7
Kopiena ir dāvana	9
<i>Vienotības (oneness) dāvana tiek izdzīvota vienotībā un dažādībā</i>	11
Uzdevums: izprast un izdzīvot kopieni	12
Autonomija un atbildība	12
Kopīga lēmumu pieņemšana	14
Domstarpības kopienā.....	15
Resursi līdzatbildīgai lēmumu pieņemšanai	18
Evaņģēlijs ir kodols mūsu dzīvei kopienā.....	18
Vārds un sakramenti ir kopienas notikumi.....	21
Krusta vēsts dziedē mūsu satriektību	23
Dieva Vārds veido un apliecina abus – vienotību un daudzveidību	24
Evaņģēlijs nozīmē brīvību, cieņu un viens otra pieņemšanu.....	26
Punkti papildus apsvēršanai	28

Ievads

Martins Junge

Pasaules Luterāņu federācija (PLF) ir dzīva un darbīga baznīcu kopiena. Tās dalībbaznīcas piedalās altāra un kanceles sadraudzībā, un apvieno savus garīgos un materiālos resursus, lai kopīgi piedalītos Dieva misijā pasaulē. Šī sadraudzība ir dzīva, jo Dievs to ir izveidojis un uztur. Tā ir dāvana, kas uzticēta baznīcām – pastāvēt kopā baznīcu kopienā. Atsaucoties Dieva aicinājumam, PLF ir apņēmusies veidot šo kopienu. Kopiena ir kā dāvana, ko mēs saņemam; tā ir kā uzdevums, ko mēs steidzamies paveikt. Kopš tās iesākumiem PLF ir jūtami augusi ekleziālajā blīvumā. Tas ir vērojams gan tās struktūrās, gan darbībās: tas ir pamanāms kā konstitucionālajos tekstos un pārvaldes struktūrās, tā arī tajā, kā PLF satiekas, strādā un svin dievkalpojumus.

Laikā, kad Luterāņu kopiena virzās uz Reformācijas gadadienu 2017. gadā, PLF vēlas apliecināt to, ko nozīmē būt par Baznīcas kopienu saskaņā ar luterisko izpratni. Viena no frāzēm, kas ir kļuvusi par luteriskās eklezioloģijas raksturīgo pazīmi, ir šī – vienotība saskaņotā dažādībā (“unity in reconciled diversity”). Jebkuros laikos un jebkurā vietā baznīcas spēj saskatīt veidus, kā uzticīgi izdzīvot evaņģēlija vēsti savā kontekstā. Lai to paveiktu, baznīcas tiek aicinātas pārskatīt un pārbaudīt kultūras un sociāli ētiskās paradigmas Jēzus Kristus evaņģēlija gaismā. Rūpīgu atbilžu meklēšana konkrētajās situācijās ir svarīgs uzticamības aspekts evaņģēlija vēsts pasludināšanā. Tajā pat laikā, dažādajos kontekstos esošo baznīcu savstarpējā atbildība ir daļa no viņu apņemšanās piederēt katoliskai Jēzus Kristus Baznīcai.

Savā 2013. gada sanāksmē PLF Padome aicināja mani iesaistīt

dalībbaznīcas turpmākās teoloģiskās pārdomās par to, kā cienīt PLF dalībbaznīcu lēmumu autonomiju, un ka izteikt [viedokli] un tikt galā ar izrietošajām atšķirībām, vienlaicīgi saglabājot šo baznīcu apņemšanos dzīvot un strādāt kopā baznīcu kopienā.¹

Padome puda atzinību par dokumentu ar nosaukumu "Pretendējot uz Kopienas dāvanu sadrumstalotajā pasaulē" ("Claiming the Gift of Comunion in a Fragmented World"²), kurā bija atspoguļotas manas pārdomas pirms PLF Padomes sanāksmes 2013. gadā. 2013. gada nogalē oficiēru sanāksmē tika nozīmēta darba grupa, kuras sastāvā ietilpa septiņi dažādu reģionu un kompetenču jomu pārstāvji, lai sāktu šo kopējo pārdomu procesu. Darba grupai tika uzdots izstrādāt Luterāņu kopienas pašizpratnes dokumentu, prezentēt to 2015. gada Padomē, un pēc tam nodot dokumentu dalībbaznīcu lietošanā. Dokumenta tapšanas procesā 2014. un 2015. gadā reģionu pārstāvjiem bija iespēja dažādu vadības līmeņu sanāksmēs piedalīties sarunās par to, kā mēs izprotam kopienas.

Pēdējais, bet ne mazāk svarīgs aspekts, ko es vēlētos šeit bilst, ir izteikt dziļu pateicību darba grupas dalībniekiem par viņu smago darbu un apņemšanos astoņpadsmit mēnešu ilgajā procesā. Šie dalībnieki ir Guillermo Hansen, Minna Hietamäki, Allen Jorgenson, Annika Laats, Hance A. O. Mwakabana, Elisabeth Parmentier un En Yu Thu. Viņu katra individuālais pienesums³ ir devis balsi daudzveidīgajām izpausmēm un izpratnei par kopības jēdzienu PLF.

---

¹ 2013. gada 17. jūnija PLF Padomes vēsts

www.lutheranworld.org/sites/default/files/Council%202013%20Message%20-%20Gift%20of%20Communion.pdf (dokuments angļu val.)

² Darba kārtība. 2013. gada PLF Padome. Stends nr. 9.0.1.

³ Izprotot kopienas dāvanu. Centieni panākt vienotu pašizpratni Luterāņu kopienā. Informatīvs dokuments angļu val. (2014)

https://www.lutheranworld.org/sites/default/files/DTPW-Self-Understanding_Communion-low.pdf

Luterāņu Baznīcu kopiena – dāvana un uzdevums

Dzīvot kopā kā Luterāņu “kopienai”- kāda ietekme tam ir uz to, kā mēs dzīvojam, rīkojamies, un kā baznīcas ejam pa dzīvi kopā?

Saskaņā ar Luterisko mācību, kopiena ir gan dāvana, gan uzdevums.⁴ Tieši tādēļ, ka tā ir dāvana, tā mūs arī iesaista uzdevumā. Vispirms tā tiek mums dota, lai mēs tālāk spētu dot no tās pārpilnības, ko esam saņēmuši. Kopiena rodas no Vārda dzirdēšanas un sakramentu saņemšanas – kļūstot par Kristus miesas daļu, kurš atklāties ticībā krusta zīmē. Šādas kopienas dāvana sakņojas Trīsvienīgajā Dievā.

Ar jēdzienu „dāvana” šis dokuments saprot Dieva Vārda apsološo raksturu attiecībā uz mums. Jēzus Kristus Dievs uzrunā mūs apsolījuma veidā, darot mūs spējīgus saņemt evaņģēliju dažādos veidos, un tādējādi vērš mūsu uzmanību uz dažādību kā dāvanu pašu par sevi. Dāvana tomēr ir arī uzdevums. Tie, kas dzird, redz, jūt, izgaršo un izsmaržo evaņģēliju, satver šo uzdevumu sekot Kristum. Tas ietver sevī arī dažādu ceļu esamību, neskatoties uz vienotību. Evaņģēlijs nav mūsu projekts, bet tas ienes mūs pasaulē mīlestības dēļ, Dieva dēļ.

Katra dalībbaznīca jau ir iekšēji iesaistīta šajā dialogā un apzinās, ka uzticība evaņģēlijam pieprasa skaidrību par tā vēsti un par tā ietekmi uz izdzīvoto ticību. Šī teksta mērķis ir skaidri formulēt PLF dalībbaznīcu kopējo ticības apliecinājumu, kas ir aktuāls un būtisks visos laikos, un jo īpaši tad, kad kopienā rodas nesaskaņas, lai atrastu stratēģijas mūsu kopējās

---

⁴ „Draudze gan nav tikai ārējo saistību un rituālu apvienība kā citas sabiedriskās organizācijas, tā vispirms ir ticības un Svētā Gara apvienība cilvēku sirdīs.” VII un VIII paragrāfs grāmatā “The Apology of the Augsburg Confession”, in Timothy J. Wengert and Robert Kolb (eds), *The Book of Concord* (Minneapolis: Fortress Press, 2000), 174.

pastāvēšanas iespējai.

Kopienas dāvana

Pasaules Luterāņu federācija savā kopienā piedzīvo vienotības dāvanu

Pirmā Pasaules Luterāņu federācijas (PLF) satversme, kas tika pieņemta 1947. gada asamblejas sapulcē Lundā, definēja PLF kā „brīvprātīgu baznīcu apvienību”, kurai „nebūs likumdevēja spēka regulēt baznīcas, kas pieder šai [apvienībai], vai traucēt viņu pilnīgu autonomiju, bet darbosies kā baznīcu pārstāve tajos jautājumos, kas tai ir uzticēti”.⁵

1984. gada Budapeštas asamblejā dalībbaznīcas, kuras kopā piedzīvoja daudzas grūtības un padziļināja savu savstarpējo atbildību, pieņēma paziņojumu par „Pasaules Luterāņu federācijas pašizpratni un uzdevumu.”⁶ Atsaucoties uz Augsburgas apliecības VII artikulu, paziņojums apgalvo sekojošo:

Šī Luterisko baznīcu kopiena redzami izpaužas kanceles un altāra sadraudzībā, kopīgajā misijas uzdevuma izpildē, un tās atvērtībā ekumeniskai sadarbībai, dialogam un kopībai. Luteriskās baznīcas pasaulē uzskata savu kopību par vienas, svētas, katoliskas un apustuliskas baznīcas izpausmi. Tādējādi, viņas apņemas strādāt baznīcas vienotības manifestācijai, kas dota Jēzū Kristū.⁷

---

⁵ Pasaules Luterāņu federācijas satversmes III.1. paragrāfs (kā pieņemts pirmajā PLF asamblejā 1947. gadā Lundā, Zviedrijā), atsaucē *From Federation to Communion. The History of the Lutheran World Federation* Jens Holger Schjorring, Prasanna Kumari, Noman A. Hjelm (eds), (Minneapolis: Fortress Press, 1997), 527.

⁶ Carl H. Mau (ed.), Budapest 1984. “In Christ – Hope for the Word.” Oficiāls Septītās Pasaules Luterāņu federācijas asamblejas protokols, PLF ziņojums Nr. 19/20 (Ženēva: Pasaules Luterāņu federācija, 1985), 176.

⁷ Ibid.

PLF attiecīgi tika definēta kā

šīs kopienas izpausme un instruments. Tā palīdz Luterāņu kopienai kļūt aizvien vairāk par konsīlija-veida, savstarpēji atbildīgu kopienu, sekmējot apspriedes un apmaiņas starp tās dalībbaznīcam un citām Luteriskās tradīcijas baznīcām, kā arī veicinot abpusēju dalību viens otra priekos, ciešanās un cīņās.⁸

PLF vēsture – tā ir atsaukšanās kopības dāvanai. Iesākot savas gaitas divdesmitā gadsimta sākumā, dažas Luterāņu baznīcas veica pasākumus, lai apvienotos kopā kā vienas konfesijas tradīcijas pārstāvji: kā vietējā, tā starptautiskā mērogā. Var izdalīt divus momentus, kas raksturoja topošo kopienu: pirmais moments ir kopīga atsaukšanās uz vajadzībām, kas bija tik nopietnas un steidzamas, ka tās nevarēja nedz ignorēt, nedz atrisināt atsevišķas baznīcas ietvaros; otrais moments ir iekšējās diskusijas un baznīcu viedokļu izklāstīšana. PLF satversme ir kalpojusi par salīdzinoši stabilu tekstu, kas ne tikai deva virzienu, bet arī tika pielāgota, reaģējot uz kopienas pašizpratnes attīstību.

1990. gada asamblejas sapulce Kuritībā precizēja savstarpējo baznīcu kopienu atbildību šādi:

Pasaules Luterāņu federācija ir baznīcu kopiena, kas apliecina Trīsvienīgo Dievu, vienojas Dieva Vārda pasludināšanā un piedalās altāra un kanceles sadraudzībā.⁹

Šī attīstība no federācijas līdz kopienai atspoguļo strauji pieaugošu izpratni par ekleziālajām attiecībām.¹⁰ Kopienas

---

⁸ Ibid.

⁹ III paragrāfs,

www.lutheranworld.org/sites/default/files/Constitutions%20EN%20final_0.pdf

¹⁰ Agrāk, piemēram, baznīcai, kas atrodas pasaules dienvidu puslodē, bija attiecības ar misionāru savienību vai ar baznīcas departamentu pasaules ziemeļu puslodē, bet ne ar visu baznīcu.

jēdziens ir pamatots bibliskajā nozīmē *koinonia* un pieder visu kristīgo baznīcu mantojumam.¹¹

Kopiena ir dāvana

Saskaņā ar Jauno Derību, kopiena/*koinonia* norāda uz “svēto sadraudzības” nozīmīgumu. Šo kopienu veido ticīgie, kuri ņem dalību Vārdā un sakramentos, dievkalpojumos un lūgšanās, un Dieva dāvanās.

Pāvila lietotais termins *koinonia* demonstrē attiecību veidošanos, balstoties uz evaņģēlija uzaicinājumu un galda sadraudzību.

Pirmajā vēstulē Korintiešiem 10:16 un 11:23–25 sacīts, ka Jēzus Kristus miesa un asinis iekš un caur vīnu un maizi sakramentā kļūst par pamatu *koinonia* demonstrēšanai un stiprināšanai. Ja atšķirīgi cilvēki ēda kopā, tas nozīmēja viņu līdzdalību Jēzū Kristū, kā arī netiešu attiecību izveidošanos vienam ar otru. Šī etnisko robežu nojaukšana, kas pašsaprotami stāvēja starp dažādajiem *koinonia* dalībniekiem, parādās veidā, kādā Pāvils aizrāda par Pētera maltīti, un norāda uz diskrimināciju attiecībā pret pagāniem (Gal 2).

Tāpat mēs varam novērot to, ka vēlāk Apustuļu darbos ebreju un grieķu ticīgie “pastāvēja apustuļu mācībā un sadraudzībā [*koinonia*], maizes laušanā un lūgšanās” (Apd 2:42).

Altāra un kanceles sadraudzības nozīme iekš PLF kā baznīcu kopienas izriet no apustuliskās tradīcijas pamata kritērija, savstarpējās mācīšanās un dalības sakramentos.¹²

---

¹¹ Baznīca kā kopiena. Luterāņu pienesums eklezioloģijā (*The Church as Communion. Lutheran Contributions to Ecclesiology*), PLF dokumentācija 42/1997 (Ženēva: Pasaules Luterāņu federācija, 1997), 65-80. Tāpat arī sekojošie raksti: John Reuman, “Koinonia in Scripture: Survey of Biblical Texts,” in Thomas F. Best and Günther Gassmann (eds), *On the Way to Fuller Koinonia: Official Report of the Fifth World Conference on Faith and Order*, Faith and Order Paper No. 166 (Geneva: WCC Publications, 1994), 37–69; Barbara Rossing, “Models of Koinonia in the New Testament and the Early Church,” in Heinrich Holze (ed.).

¹² Augsburgas Ticības Apliecība – VII artikuls: Par Baznīcu” iekš op. cit. (3).

Šajā kontekstā citas personas vajadzības kļūst acīmredzamas, un līdz ar to rodas nepieciešamība izveidot struktūras, lai apmierinātu šīs vajadzības taisnīgā un vienlīdzīgā veidā (Apd 2:44–47; 4:33). *Koinonia*, tādējādi, Bībelē ir atspoguļota kā Dieva akts, kas tuvina cilvēkus Dievam un viens otram, un īpašā veidā šīs tuvināšanas rezultātā tiek atbildēts uz vajadzībām, kā arī tiek aizstāvēta dzīvība.

Kļūt par kopienu - tā ir dāvana baznīcām.

Sadraudzība ar Kristu rodas no evaņģēlija sludināšanas, kas atmodina un apņem ar ticību, un caur sakramentiem, kuri stiprina, un kurus saņemam ticībā.¹³

Šī sadraudzība ar Kristu caur mūsu ticību un līdzdalību Viņa pestīšanas darbā paredz dziļu solidaritāti vienam ar otru, un netieši ietver dalīšanos gan ar materiālajiem, gan ar garīgajiem resursiem. Turklāt, tas mudina uz savstarpēju uzticēšanos, kopīgu dzīvošanu un darbošanos.

Kopiena dzīvo

ne piespiedu, un ne stingri noteiktajā vienveidībā. Tā sevi izpauž dažādos veidos. Tā dzīvo un strādā, pateicoties dāvanu daudzveidībai, ko tā saņem, un uzdevumu dažādībai, ko tā redz sev priekšā.¹⁴

Šajā visā kopiena

lūkojas pāri sev. Tā dzīvo no sadraudzības ar Kungu, kurš ir visas radības Kungs un Pestītājs, un kalpo Viņam, esot par zīmi un instrumentu pasaules pestīšanai.¹⁵

---

zemsvītras piez.), 42.

¹³ *Communio/Koinonia. A New Testament-Early Christian Concept and its Contemporary Appropriation and Significance*, A Study by the Institute for Ecumenical Research, Strasbourg (1990), 8f.

¹⁴ *Ibid*, 10.

¹⁵ *Ibid*.

Šī ir vienotība, kurā mēs piedalāmies. Pasaules Luterāņu federācijas kopiena balstās uz teoloģisko realitāti, kas ir vienotība Kristū.

Vienotības (oneness) dāvana tiek izdzīvota vienotībā un dažādībā

Pamata izpratne par baznīcu kā sadraudzību ietver sevī ideju par to, ka vienotība pastāv dažādībā. Dzīvošana vienotībā ir Dieva Gara darbības rezultāts, kas darbojas mūsu vidū caur Jēzus lūgšanu “lai viņi ir viens. Kā Tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, lai arī viņi ir Mūsos” (Jņ 17:21), kas stiprina mūsu kā Luterāņu baznīcu savstarpējās attiecības un arī attiecības ar citām baznīcām pasaulē. Ekumēnisko dialogu vešana ir devusi iespēju Luterāņu baznīcām ieraudzīt viņu kopīgo izpratni par to, ko nozīmē būt par kopienu.

Dialogā ar saviem ekumēniskajiem partneriem PLF dalībbaznīcas ir sākušas runāt par kopienas formu kā par vienotību, kas ir redzama, dinamiska un pastāv dažādībā.¹⁶

Kopienai ir jāklūst par vēsturisko parādību, kas ir redzama un atpazīstama pasaulē.

Mūsu kopiena ir redzama caur Vārdu un sakramentu, un mēs svinam dievkalpojumus kopā ar mūsu partneriem, kopīgi kalpojot citiem. Iekš PLF, Dieva beznosacījuma mīlestība izpauž sevi tad, kad mēs sadarbojamies ar citiem, kalpojot tiem, kuri atrodas grūtībās. Kā Luterāņi, mēs šādu darbību apzīmējam ar *diakonia*, kas ir būtiska mūsu identitātes sastāvdaļa, un kas apvieno mūs kopienas dzīvē.

---

¹⁶ *Ceļš uz sadraudzību. Apvienotā Luterāņu-Romas katoļu komisija, 1980 (Ways to Community. Lutheran–Roman Catholic Joint Commission, 1980).* Teksts angļu val. www.prounione.urbe.it/dia-int/l-rc/doc/e_l-rc_way.html, no 32. – 41. paragr.

Uzdevums: izprast un izdzīvot kopienu

Autonomija un atbildība

Lai kļūtu par PLF dalībnieci, baznīcai ir formāli jāakceptē tās doktrinālais pamats, ir jābūt autonomai un jāsastāv no vairāk nekā vienas draudzes.¹⁷ Šī izpratne par dalību saskan labi ar PLF apzīmējumu “federācija”. Tā atspoguļo starptautisko organizāciju tendenci pašā darba uzsākšanas brīdī, kad tās identificē sevi kā iestādes, kas sastāv no neatkarīgajiem veidojumiem, kas piekrīt strādāt kopā konkrētam mērķim. Līdz 1990. gada PLF asamblejas sanāksmei Kuritibā, Brazīlijā, šī izpratne nāca PLF par labu. Baznīcas atklāja, ka autonomijas jēdziens būtu jāsaprot, ņemot vērā augošo izpratni par to, ko nozīmē būt gan autonomai baznīcai, gan atbildīgai kopienas priekšā. Tas nozīmē abpusēju apņemšanos un paredz dažādas atbildības attiecības. Arvien biežāk dalībbaznīcas ir atzinušas, ka fundamentāla atbildība raksturo mūsu attiecības vienam ar otru, un raksturo arī mūs pašus.¹⁸

Pāvila analogija par draudzi kā ķermeni ir viens veids, kā savstarpējā atbildība var tikt definēta (1Kor 12:12–31). Mēs apzināmies, cik nozīmīga ir attiecību tēma pašā baznīcas būtībā: būt par Dieva tautu un par Gara templi (1Pēt 2:9; 1Kor 6:19). Autonomija tad būtu jāsaprot nevis kā krasa neatkarība, bet kā pašrealizēšanās, kas ir savstarpēji saistīta ar citu baznīcu dzīvi. Šajā gadījumā autonomija un atbildība ir nenodalāmas lietas.

Mūs iespaido fakts, ka esam kopiena, kurā draudzes dziļi

---

¹⁷ PLF statūtu 2.2.1 punkts

www.lutheranworld.org/sites/default/files/Bylaws%20EN%20final.pdf

¹⁸ *Baznīca. Ceļā uz vienotu vīziju (The Church. Towards a Common Vision)*, Ticības un kārtības dokuments Nr. 124 (Ženēva: Pasaules Baznīcu Padome, 2013), 10: „Bibliskais jēdziens *koinonia* ir kļuvis par centrālo jēdzienu ekumēniskajos meklējumos pēc kopīgas izpratnes par baznīcas dzīvi un vienotību.”

ietekmē viena otru savstarpējo attiecību, bet arī kontekstu mijiedarbības rezultātā. Šīs attiecības paredz atbildību. Brīvība, kas ļauj nospraust uzdevumu būt par baznīcu kopienu, ir brīvība kalpot otram un kopā ar otru. Mēs esam atbildīgi to priekšā, kam mēs kalpojam. Esot saistītiem kopā vienam ar otru, paradoksāli, nenozīmē to, ka tiek sagrauta brīvība, bet gan to, ka tā ir brīvības vispilnīgākā izpausme. Kopā ar otru mēs augam mūsu liecībā par evaņģēliju, kas atbrīvo mūs kalpot mūsu tuvākajam. Mūsu sirdis priecājas tad, kad mūsu draudzes plaukst, un mums ir smagi, kad tās cieš (1Kor 12). Tieši šīs kopējās saiknes dēļ vienus kopienas dalībniekus dažādos veidos skar citu kopienas dalībnieku pasākumi un lēmumi.

Tā kā mēs esam aicināti sniegt norēķinu par to cerību, kas ir mūsos (1Pēt 3:15), mēs esam atbildīgi mūsu dzīves situāciju un arī kopienas locekļu priekšā. Tādējādi, mēs zinām, ka mūsu atbildībai pret citām baznīcām ir jāņem vērā mūsu sociāli kulturālais konteksts un mūsu atbildība par vides jautājumiem.

Kopienas teoloģiskā un garīgā realitāte ir izvērsusies dažādos veidos, un to ir ietekmējuši politiskie, vēsturiskie, ģeogrāfiskie un kultūras faktori.

Tie ir piemēriem šādi:

- Attiecības ar valsti vai valdību, un no tām izrietošajie ārējie baznīcas apstākļi
- Jautājumi, kas saistīti ar mazākuma un vairākuma nostāju vietējā kontekstā un PLF saimē
- Luterisko baznīcu paplašināšanās misionāru darbības rezultātā vai piespiedu, vai brīvprātīgās migrācijas rezultātā
- Izmaiņas sociālajos un politiskajos apstākļos
- Izmaiņas izpratnē par cilvēku

- Uzmanības pievēršana vides jautājumiem
- Jaunākās attīstības tendences ceļošanas, masu mediju un informācijas tehnoloģiju jomās
- Ekumēniskās un starp-religiju attiecības

Papildus iepriekš minētajam, baznīcas, kas atrodas kopienā, ir pašpārvaldes iestādes ar savām juridiskajām konstitūcijām. Baznīcas tiesības regulē dažādus atsevišķas baznīcas dzīves aspektus, tādus kā piemēram jautājumus par to, kurš ir tiesīgs iet pie Dievgalda vai tikt ordinēts kalpošanai. Dažādie principi, kas izteikti baznīcas tiesībās, atspoguļo gan teoloģisko izpratni par pašu baznīcu, gan par vietējiem apstākļiem. Abos kultūrai ir starpnieka loma.

Viena no pazīmēm, kas raksturo PLF apņemšanos dzīvot kopienā, ir tā, ka dažādās izpausmes, kas notiek PLF, meklē savstarpēju atzišanu. Tomēr, gan teoloģiskās interpretācijas, gan institucionālie izteicieni var vai nu veicināt, vai kavēt šo savstarpējo atzišanu.

Kopīga lēmumu pieņemšana

Kā kopienai PLF dalībbaznīcām ir nepieciešami ietvari kopīgu lēmumu pieņemšanai. Dažas koplēmumu pieņemšanas formas jau gan pastāv tādās jomās kā kopīgu interešu jautājumi un atbildība.¹⁹

Institūcijas, kuras nodarbojas ar kopīgo lēmumu pieņemšanu, ir PLF asambleja, padome un oficiēru sapulce. Dalībbaznīcas arī ir ņēmušas dalību kopīgo lēmumu pieņemšanā ekumēnisko attiecību jomā, proti, pieņemot dokumentu "Kopīgā deklarācija par Taisnošanas doktrīnu" 1999. gadā. Tāpat arī, piedaloties asamblejas lēmumā publiski paust dziļu nožēlu un skumjas 2010. gada Pasaules Menonītu konferencē,

---

¹⁹ Problēmu piemēri ietver klimata pārmaiņas, ekumēniskās attiecības un humanitāro palīdzību.

par to, ka Luterāņu vadība ir vajājusi anabaptistus, un jo īpaši par to, ka Luterāņu reformatori teoloģiski atbalstīja šīs vajāšanas.

Ir nepieciešams turpināt attīstīt kārtību, kādā norisināsies savstarpējās apspriedes par tādu dalībbažnīcu lēmumu pieņemšanu, kas varētu ietekmēt attiecības kopienā. Savstarpējās apspriežu organizēšana pieprasa veltīt adekvātu laiku šādām apspriedēm, kā arī paredz, ka katra iesaistītā persona atzīst, ka viņu viedoklis ir ticis uzklauts un pienācīgi ievērots pat tad, ja šī persona turpina domāt citādāk.²⁰

Domstarpības kopienā

Baznīcas, esot vienas un tās pašas kopienas dalībnieces, ir sākušas sev uzdot jautājumus par to, kādā veidā izpaust domstarpības kritiskā, bet konstruktīvā veidā. Turklāt apņemšanās to izdarīt, pati par sevi ir liecība dievišķās mīlestības spēkam visā pasaulē, kurā atšķirības pārāk bieži noved pie frakcijām.

Dažādība ir veselīgs mūsu kopējās ticības un uzticības evaņģēlijam atspoguļojums. Tomēr, ir zināmas atšķirības, kas noved pie domstarpībām, un var kļūt kopienai kaitīgas. Kas ir par šķērslī kopīgai sadzīvošanai kopienā? Kādi kritēriji palīdzēs atšķirt pieņemamas atšķirības no nepieņemamām?

Nākamajā sadaļā tiek piedāvāti resursi, kas varētu palīdzēt nonākt līdz atbildei par šiem uzdotajiem jautājumiem. Jācer, ka šie resursi kalpos PLF saimei par labu gan tagad, gan nākotnē, kad tā piedzīvo atšķirības un domstarpības. Šodienas svarīgo izaicinājumu lokā ir bažnīcu jautājumi par ģimeni, laulību un seksualitāti. Dažas bažnīcas ir ieņēmušas konkrētu nostāju šajos jautājumos, bet citas nē. Un tad vēl ir tie, kas ir ceļā uz šo jautājumu izpratni. Lai palīdzētu dalībbažnīcām šajā procesā,

---

²⁰ Cf. www.oikoumene.org/en/resources/documents/assembly/2006-porto-alegre/3-preparatory-and-background-documents/guidelines-for-the-conduct-of-meetings-of-the-wcc

2007. gadā PLF Padome darīja zināmu sekojošu dokumentu "Ierosinotās vadlīnijas un procesi cieņas pilnam dialogam" ("Proposed Guidelines and Processes for Respectful Dialogue"). Šī dokumenta ievadā sacīts, ka tā kā PLF ir baznīcu kopiena, "atsevišķa baznīca nevar ignorēt kādu problēmu vai uzskatīt to par slēgtu (vienā vai citā veidā), ja mūsu baznīcas vēl cenšas to risināt"²¹

Strīdīgo jautājumu esamība iekš PLF nav nekas jauns. Agrāk, krīzes faktiski veicināja to, ka federācija pārtapa par kopienu.²² Apsverot pašreizējos spriedzes aspektus, jāatzīmē, ka lēmumi, ko dažas baznīcas uzskata par sociāli ētiskiem vai pastorāliem, citas baznīcas uzskata par doktrināliem. Un abām pusēm šķiet, ka runa ir par palikšanu uzticīgiem evaņģēlijam. Iedziļinoties pašreizējās domstarpībās, tādās kā cilvēku ar homoseksuālu orientāciju ordinēšana un viendzimuma pāru attiecību svētīšana, daži pieiet šiem jautājumiem no pastorālās puses un argumentē, ka attieksmei jābūt iekļaujošai, kamēr citi apgalvo, ka šāda risinājuma piedāvāšana var apdraudēt kopienas veselumu. Šī iemesla dēļ mums nevajadzētu uzlūkot šāda veida jautājumus tikai kā sociāli ētiskus, bet arī kā baznīcas kārtības un disciplīnas jautājumus, kuriem ir sava loma evaņģēlija pasludināšanā.

Vispirms izpētei vajadzētu novērtēt domstarpību tēmas smagumu: Vai tas apdraud Luterisko sludināšanu un mācību? Jeb vai tas saistāms ar kultūras aspektu un sociālo priekšizpratni? Reformācijas teoloģija lietoja konceptu *adiaphora*, lai

---

²¹ Pasaules Luterāņu federācija: laulība, ģimene un cilvēka seksualitāte (*The Lutheran World Federation: Marriage, Family and Human Sexuality. Proposed Guidelines and Processes* (2007). Dokuments angļu val.

www.lutheranworld.org/sites/default/files/Exhibit%2010%20Report%20ask%20Force%20English.pdf

²² Nozīmīga vēsturiska atsauce šajā sakarā ir PLF iesaistīšanās aparteīda problēmās Dienvidāfrikā. Atbildot uz šo situāciju, kopiena pieņēma lēmumus, kas deva PLF zināmu "ekleziālo blīvumu." Tas nebūtu jāsaprot birokrātiskā nozīmē (it kā PLF būtu "super-baznīca"), bet tādā nozīmē, ka Luterāņu Baznīcas pilnība izpaužas arī tās attiecībās visā pasaulē: kā baznīcu tīkls.

apzīmētu cilvēku tradīcijas, rituālus un ceremonijas, un ar to radīja telpu dažādību pieņemšanai.²³

Tomēr dažādajās situācijās pat tie aspekti, kas uzskatāmi par *adiaphora*, var būt no svara, un baznīcas nespēj būt vienaldzīgas.²⁴ Šādos gadījumos kopienas dalībnieku uzdevums ir iesaistīties šo jautājumu iztirzāšanā veselīgā, teoloģiskā veidā mūsu kopējās uzticības evaņģēlijam dēļ un sadraudzības dēļ iekš pašas kopienas. Iesaistīšanās procesam kāda jautājuma apspriešanās teoloģiski vajadzētu būt rūpīgi izstrādātam un skaidram.

---

²³ Augsburgas Ticības Apliecība – VII artikuls: Par Baznīcu” iekš op. cit. (3. zemspītras piez.), 42, 2–4.

²⁴ “Solid Declaration, Article X: Ecclesiastical Practices,” in op. cit. (note 2), 635–40.

Resursi līdzatbildīgai lēmumu pieņemšanai

Ņemot vērā sarežģītās situācijas, ar ko saskaras kopiena, mēs atkal pievēršamies tām dāvanām, kas atrodas mūsu identitātes centrā. Zemāk tiek piedāvāti daži resursi, kas var kalpot par orientieri kopienai izpratnē par to, kā dzīvot kopā, pastāvēt dažādībai. Šie resursi seko struktūrai, kas sākas ar Vārdu kā centrālo dāvanu, kas veido mūsu identitāti.

Evaņģēlijs ir kodols mūsu dzīvei kopienā

Mūsu pārlicība

Mūsu kristīgās ticības un mūsu Luteriskās ticības apliecināšanas vienojošais kodols ir mūsu pestīšana Jēzū Kristū žēlastības dēļ caur ticību, par ko liecina Raksti, kas atklāj Dieva beznosacījuma mīlestību uz mums (Ef 2:8). Nekāda cita tradīcija vai cilvēku priekšraksti nevar būt par šīs žēlastības dāvanas Jēzū Kristū pamatu.

Visas mūsu kopienas baznīcas raksturo viena pārlicība, proti, tas, ka Dieva taisnojošās žēlastības realitāte un dāvana ir kristīgās ticības un dzīves pamats, un ka kristīgā prakse un “labie darbi” izriet no ticības, kas uzlūko žēlastību, lai sasniegtu vienotību (Gal 3:25–29). Šo vienotību rada Vārds, kas veido draudzi par redzamu Kristus miesu. Vārda klausītāji tiek aicināti šīs jaunās radības realitātē (2Kor 5:16–21).

Reformatori uzstāja, ka lai saprastu šo jauno attiecību veidu, ko Dievs izveido ar mums, mums jāspēj izšķirt divas Dieva balsis intonācijās.²⁵ Tas nenozīmē, ka Dievam būtu divējāds prāts, tas nozīmē, ka mēs dzirdam Dieva balsi atšķirīgi, jo tiekam divu

---

²⁵ Referencei Martin Luther, “The Freedom of a Christian, 1520,” in Helmut T. Lehmann (ed.), *Luther’s Works*, vol. 31 (Philadelphia: Muhlenberg Press, 1957), 327ff.

dažādu spēku raustīti. Viens veids ir dzirdēt Dieva balsi kā pavēli, kas pieprasa pakļaušanos ārējiem morāles likumiem, otrs veids – dzirdēt apsolījumu par visas mūsu eksistences atjaunošanu, piešķirot mums jaunu identitāti Kristū. Mēs varam satvert un izdzīvot Dieva radikālo pārliecību, kad esam sapratuši un piedzīvojuši to, ka Dievs mūs ir aicinājis būt ar Viņu, neskatoties uz mūsu veltīgajiem centieniem izpildīt Dieva bauslību.

Bībeles stāsti uzrunā mūs dažādajās balsīs, žanros un formās. Tie reālistiski stāsta par to, kas mēs esam, ko mēs esam izdarījuši, un arī to, par ko mēs esam aicināti būt, t.i., kas ir iespējams, kad Dievs aizskar mūsu sirdis, ķermeni un prātu. Piemēram, Dieva laipnie baušļi ir Dieva aicinājums dot mums spēku, baiļu un kārdinājumu vidū, apzināties savu cilvēcību pašāvēības attiecībās ar Dievu un mūsu tuvākajiem: gan cilvēkiem, gan visām citām dzīvības formām. Neskatoties uz to, ka dievišķās bauslības saturs vienmēr ir mīlestība, Dieva baušļi kļūst par nepanesamu likumu tad, kad tie aizskar dzīves, kuras vērstas tikai un vienīgi uz sevi. Šīs dzīves nicina Dieva taisnīgumu, žēlastību un līdzjūtību. Tās ir dzīves, kas izraisa alerģiju Dieva preferencei izvēlēties grēciniekus, tos, kas ir atsvešinājušies un tos, kas cieš.²⁶ Tādas dzīves nepriecājas par labo vēsti tad, kad Dievs dāvā savu žēlsirdīgo apskāvienu tiem, kas atrodas ārpusē. Gluži pretēji, tās cenšas attaisnot savu eksistenci, rādot ar pirkstu uz “grēciniekus”, lai tiesātu un nosodītu, un tādā veidā pierādītu savu pārākumu un izredzētību. Ticības dēļ mūsu dzīves balstās uz pamatu, kas atrodas ārpus mums pašiem; mūsu dzīves balstās Kristū. Dzīvot žēlastībā caur ticību nozīmē to, ka mūsu dzīve ir ārpus mums pašiem, tāpat pāri pār to, kas mums pieder.²⁷

Mūsu dzīve tiek savienota ar to otru, to svešinieku, Kurš mūs aicina uzticēties Dievam un mīlestībai, izturēties taisnīgi pret mūsu

---

²⁶ Mārtiņš Luters, “Heidelbergas disuts, 1518”, *ibid.*, 57. „Grēcinieki ir pievilcīgi tādēļ, ka tiek mīlēti; viņi netiek mīlēti tādēļ, ka ir pievilcīgi”.

²⁷ Dietrich Bonhoeffer, “History and Good [2],” in Clifford Green (ed.), *Ethics* (Minneapolis: Fortress Press, 2005), 250.

tuvākajiem. Raksti mums atklāj noslēpumu, ka cilvēks spēj būt vienotībā ar sevi tikai tad, kad viņš vai viņa ļauj Kristum un tuvākā vajadzībām nostāties blakus savam ego.²⁸ Tērpušies no jauna Dievā un citu cilvēku vajadzībās, mēs kļūstam par tiem, kas mēs esam aicināti būt – patiesām cilvēciskām būtņēm.

Nepieciešamība pēc diskusijas

Kaut arī taisnošana notiek no žēlastības caur ticību, un mūsu vienotība balstās dievišķajā darbībā, baznīcas var pieņemt lēmumus, kuru dēļ mums kļūst grūtāk piedzīvot kopību, un ar to „apbēdina Svēto Dieva Garu” (Ef 4:30). Pat, ja labie darbi nav taisnošanas nosacījumā, mēs esam atbildīgi par uzticamu liecību mūsu tuvākajiem un citiem. Mums ir pienākums palīdzēt viens otram rīkoties saskaņā ar mūsu kristīgo ticību mainīgajos laikos. Neraugoties uz to, konteksta situācijas pieprasa baznīcām nepārtraukti izvērtēt to, kas ir bauslība un kas ir evaņģēlijs, lai atbildētu uz pastorālajām vajadzībām un politiskajām reālijām. Un iepriekš minētais var likt baznīcām pieņemt lēmumus, kurus citas draudzes varētu nesaprast.

Kopienas dalībniekiem jāspēj nepiekrīt viens otra lēmumiem, nebaidoties no apdraudējuma kopienas vienotībai. Tas ir akceptējams ar noteikumu, ka šāds lēmums neapdraud kopīgo apliecināšanu par taisnojošo ticību. Bet, tā kā baznīcām atšķirīgajos kontekstos ne vienmēr ir viegli novērtēt pastorālos apsvērumus, kas pieņemti citos kontekstos, vienmēr būtu noderīgi, ja kopienas dalībnieki informētu viens otru par to, kā viņi cenšas palikt uzticīgi Evaņģēlijam, neskatoties uz prasībām, ko izvirza viņu konteksta situācija.

---

²⁸ Luther, op. cit. (note 25).

Vārds un sakramenti ir kopienas notikumi

Mūsu pārliecība

Augsburgas Ticības Apliecībā Baznīca tiek identificēta kā klātesoša tajās vietās, kurās pareizi māca Evaņģēliju un pareizi pārvalda sakramentus.²⁹ Saskaņā ar ATA apoloģijas VII artikulu, patiesai baznīcas vienībai pietiek (*satis est*) ar pareizu Evaņģēlija mācīšanu un sakramentu pārvaldīšanu. Dievs apsola, ka šāda draudze pastāvēs mūžīgi.³⁰ Šis apraksts par draudzi saskan ar novērojumu par to, ka evaņģēlijs, kas ir kļuvis par miesu, tiek piedzīvots ar cilvēka maņu orgāniem. Tūlītēja evaņģēlija uzņemšana nepastāv. Mēs dzirdam, redzam, sajūtam, baudām un saozām evaņģēliju dabiskā veidā. Dievs lieto dabisko, lai paveiktu pārdabisko, un ar to apliecina, ka radība ir laba (Gen 1:31). Patiešām, Luters runā par radības nepārtraukto raksturu, un ar to ļauj mums saprast, ka labestības izplūšana liecina par Dieva nepārtraukto apliecinājumu dažādībai. Šī dažādība pati par sevi ir radības atspulgs un arī mēs paši, kas esam radīti pēc Dieva tēla (Gen 1:27 un Ps 8), to palielinām. Mēs atsaucamies Dievam atšķirīgi, tādēļ, ka Dievs uzrunā mūs atšķirīgos veidos.

Mēs esam baznīcu kopiena, vienoti ar Vārdu un Sakramentu. Tas mūs satur kopā vēl dziļākā veidā, nekā jebkādas konstitucionālās prasības. [...] Lai arī kad un kur mēs pulcētos vietējās draudzēs, lai dzirdētu Vārdu un svētītu sakramentus, mums tiek atgādināts par to, ka mēs to darām kā svēto sadraudzības daļa visā pasaulē. Šai plašākai kopienai ir jāklūst priekš mums par kaut ko vairāk, nekā abstraktu, bezpersonisku realitāti. Mums ir jāspēj pieskarties, dzirdēt, izgaršot un piedzīvot pašiem šo realitāti. Ar Dieva žēlastību mēs varam kopīgi dalīties ar savām sūpēm un priekiem, ar

---

²⁹ „Augsburgas Ticības Apliecība – VII artikuls: Par Baznīcu” iekš op. cit. (4. zemsvītras piez.), 42, 2.

³⁰ “Augsburgas ticības apliecības apoloģija – VII un VIII artikuli: Par Baznīcu” iekš op. cit. (4. zemsvītras piez.), 175.9.

savām nastām un dāvanām.³¹

Mēs, kas tiekam mīlēti, zinām, ka mīlestība ne tikai uzlūkoja mūs, bet tā mūs arī ieskāva. Kristība ir dievišķa dāvana, kas ir mūsu ikdienas tērps. Katru dienu mūžība pieskaras laikam, lai dabiskais būtu derīgs pārdabiskajam. Tas notiek gan kopienā, gan indivīda dzīvē, jo Kristība ir dāvana, kas ir dota draudzei, bet arī katram tās loceklim. Dienu no dienas draudze tiek pārveidota pēc krustā sistā līdzības, kurš dzīvo, atdodot savu dievišķību pasaules dēļ, un tas ietver arī mūs (Flp 2:5–11). Kristība ir notikums, kad mēs tiekam iztukšoti, lai kļūtu par dievišķās balss atbalsi.³²

Luterāņu baznīca arī apliecina to, ka Jēzus Kristus draudze kļūst par to, ko tā ēd un dzer Kunga Mielastā. Svētais Vakarēdiens ir mūsu savienošanās ar Kristu un svētajiem (1Kor 11:17–34). Šajā savienošanās gan pastāv zināma asimetrija. Mēs nekļūstam par Kristu ar mūsu piedalīšanos mielastā, mēs kļūstam par Kristus miesas dalībniekiem pašā mielastā. Kristus paliek par galvu miesai, jo Vārds un sakraments ir tie instrumenti, ar ko Kristus pārvalda draudzi. Svētais mielasts ir tas izraudzītais līdzeklis, ar kuru draudze pastāv kā miesa, un miesa ir miesa tikai par tik, par cik tajā ir dažādība. Šī lauztā miesa, kas ir draudze, ir cilvēki, kas atrodas pie galda, un kas bauda to, ka Kungs ir labs; mūsu vakariņu saruna, kas tagad ir lūgšana, paceļas pretī šī mielasta Kungam; mūsu lūgšana pārtop par smaržu, un ir tikpat bagāta un tikpat daudzveidīga kā tie aromāti, kas paceļas no galdiem visā pasaulē (Ps 141:2). Mēs esam atšķirīgi, bet dažādība ir mūsu pestīšanas noslēpuma sastāvdaļa (Rom 12:3–8). Mēs esam taisnoti, un mūsu taisnošana ne tikai atbalsta dažādību, viņa to rada.

---

³¹ Ishmael Noko, "Why Does the Lutheran Communion of Churches Gather in Assembly," in *LWF Tenth Assembly Update No 1*, March 2002, 1–2, at www.yumpu.com/en/document/view/35561769/first-assembly-update-lwf-tenth-assembly-2003, Cf. Gal. 6:1.

³² Martin Luther, "Psalm 90," in Jaroslav Pelikan (ed.), *Luther's Works*, vol. 13 (Saint Louis: Concorida Publishing House, 1956), 119.

Nepieciešamība pēc diskusijas

Atsevišķos PLF reģionos dzīvo cilvēki, kuri vēlētos būt kristīti, bet tas saistīts ar ievērojamu risku viņiem pašiem vai viņu mīļajiem. Ir nepieciešams, lai kopiena atzītu šo cilvēku uzticību pat tad, ja viņiem nav iespējas piedzīvot Kristību.

PLF vēsture ir demonstrējusi, ka vieta, kurā konflikti un šķelšanās notiek kristīto ticīgo starpā, ir pie Kunga galda. Tā kā dievkalpojums ir mūsu pestīšanas zīme un izpausme, mūsu spēja piedalīties kopējā dievkalpojumā un ņemt dalību Vakarēdienā kopīgi kā vienai ticīgo saimei, demonstrē mūsu kopību - kad mēs nespējam svinēt dievkalpojumu kopā, mūsu kopība ir iedragāta.

Krusta vēsts dziedē mūsu satriektību

Mūsu pārlicība

Baznīca vairāk kā jebkas cits, ir krusta baznīca, kas arvien tiek atkārtota mūsu dzīvēs (1Kor 1:18–25). Lutera atgādina mums par to, ka lai kur mēs redzētu krustu vai dzirdētu saucienu, kas nāk no krusta, tajā vietā ir draudze.³³ To pašu var sacīt par Tēvreizi.³⁴ Tas ir tāpēc, ka baznīca zem krusta drudzaini lūdz Dievu par ikdienas vajadzībām šajā pasaulē, par to, lai ļaunums tiktu izskausts, un lai Dieva griba notiek pasaulē tad, kad mēs svētījam viņa dievišķo vārdu (Mt 6:9–13). Šī lūgšana ir svētā krusta kontūra, katrs lūgums savieno dažādās krusta šķautnes, un mēs apzināmies, ka katra maizes diena ir arī lūgšanas diena, žēlastības diena, ticības un pestīšanas diena.

Baznīcas dzīve, pāri visam citam, ir pestīšanas notikums: kad žēlastība atraisa ticību, un šis mazais, bet mīlētais sekotāju pulciņš dzird sava gana balsi (Jņ 10:27), un negaidītās vietās sāk redzēt krustus, kas tiek vilkti uz pieres. To spēj saskatīt tikai

---

³³ Martin Luther, "On the Councils and the Church, 1539," in Helmut T. Lehmann (ed.), *Luther's Works*, vol. 41 (Philadelphia: Fortress Press, 1966), 165.

³⁴ *Ibid.*, 164.

ticība.³⁵ Mēs apliecinām to, ka baznīca ir kopiena, kuru aizskāris lipīgs svētums tā, ka mēs sākam iepazīt mūsu piedošanu kā dievišķu mandātu pieskarties neaizskaramajam. Pieskaroties salauztajam, mēs atklājam, ka paši esam pārveidoti, jo mums tiek dots pravietisks aicinājums, kas izaicina pasaules gudrību, un atsakās gan no konservatīvisma, gan no liberālisma, kas ignorē evaņģēlija saucienus būt solidarīgiem ar atstumtajiem.

Nepieciešamība pēc diskusijas

Draudze zem krusta ir draudze, kas atzīst atšķirības starp veselīgu un bīstamu pazemību. Vēsturiski, krusta tēma ir tikusi izmantota ļaunos nolūkos - lai apspiestu citus un atņemtu tiem viņu balsis. Cilvēkiem, kas tiek marginalizēti viņu rases, dzimuma, statusa vai sociālā slāņa dēļ, krusta vēsts nav jādzird kā apstiprinājums viņu apspiestībai. Krusta vēsts jādzird kā apliecinājums Dieva solidaritātei ar viņiem, un tam, ka Dievs viņus vada uz brīvību, jo tāda ir Dieva vēsture. Apziņa par to, ka Dievs ir tas, kurš mūs atbrīvo, ejot kopā ar mums, rada mūsos veselīgu pazemību, kas ļauj dzīvot ar atvērtu sirdi, rokām un prātu.

Dieva Vārds veido un apliecina abus – vienotību un daudzveidību

Mūsu pārlicība

Dieva Vārds, kurš līdz mums nonācis caur Svētajiem Rakstiem, ir ekleziālas kopienas un baznīcas dzīves, cerības un pārlicības avots. Svēto Rakstu licība nav monotona balss, tā ir daudzu dažādu balsu koris. Sanāc, ka Raksti jau paredz dažādību (Gal 2:7–10). Tādēļ, ir svarīgi apzināties Bībelē iekļauto rakstu izteikumu diapazonu, nevis koncentrēties uz šaurāku tekstu

---

³⁵ Martin Luther, "Sermons on the Gospel of St. John," in Jaroslav Pelikan (ed.), *Luther's Works*, vol. 23 (Saint Louis: Concordia Publishing House, 1959), 334.

atlasi.

Vienotais Rakstu kodols saskaņo šo dažādību sekojoši: visas Luterāņu baznīcas apliecina Rakstu pamata autoritāti, kad Raksti tiek skaidroti ar hermenētiskās atslēgas palīdzību. Šī atslēga ir evaņģēlijs par atbrīvojošo žēlastību, kas dota Jēzū Kristū. Turklāt, tie, kas seko Jēzum, sastopas ar tiem pašiem pamata jautājumiem, ko cilvēki uzdod katrs savā kontekstā, jo Jēzus ved mūs pasaulē (Mt 28:18–20). Bez tam, tad, kad mēs lasām Rakstus, mēs darām to kopā ar liecinieku mākonī, kuri skatās mums pār plecu (Ebr 12:1–2), un mēs ņemam nopietni viņu sacīto, tāpat kā to cilvēku, kas atrodas ārpus Luterāņu kopienas, sacīto. Šī polifoniskā Rakstu lasīšana, kas balstās Kristū, pieļauj interpretācijas iespēju dažādību, kā arī apzināšanos, ka nopietna satikšanās ar citiem var nozīmēt pamatīgi dziļu domstarpību aspektu atklāšanu.

Nepieciešamība pēc diskusijas

Baznīcas meklē uzticamus veidus, kā tikt galā ar savstarpēji pretrunīgajām Rakstu interpretācijām, kad runa ir par Rakstu attiecināšanu uz ikdienas dzīvi. Kā mēs varam godprātīgi apskatīt bibliskos tekstus to vēsturiskajā kontekstā un vienlaicīgi iesaistīt šos pašus tekstus mūsdienu kontekstā, veidos, kas būtu gan godprātīgi, gan saistoši? Kā mēs to varētu realizēt, ja nepieciešams uzrunāt problēmas, kuras nepastāvēja bibliskajos laikos (piem., bioētiskās problēmas, kas rodas tehnoloģiju attīstību dēļ)?

Dažreiz pamatīgas domstarpības par Bībeles interpretāciju tiek saistītas ar konfesionālo vai ģeogrāfisko kontekstu, kaut arī patiesībā tās atspoguļo iekšējās domstarpības, kas radušās atšķirīgo hermenētisko virzienu rezultātā. Katrai baznīcai būtu jāspēj paskaidrot, kādēļ un kā bibliskie argumenti tiek lietoti diskusijās. Mēs, kā baznīcu kopiena, kas cenšas sniegt vienotu liecību pasaulē, turpinām kopā censties atklāt savstarpēji atjaunojošus Bībeles interpretācijas veidus.

Evaņģēlijs nozīmē brīvību, cieņu un viens otra pieņemšanu

Mūsu pārlicība

Kristietis ir kungs pār visām lietām un nav pakļauts nevienam. Kristietis ir visu kalps, atbildēdams uz visu citu vajadzībām.³⁶

Evaņģēliskā brīvība ir brīvība, ko veidojusi kalpošana, vispirms atzīstot to, ka cilvēks nespēj piedzīvot pilnīgu brīvību. Tādēļ, baznīcas gan ir autonomas, jo tās pašas sevi pārvalda, tomēr brīvība nevar tikt būvēta izolējoties no mijiedarbības ar tuvāko un apkārtējo vidi (Lk 10:25–37). Dažreiz tuvākais pieņem tādus lēmumus, kurus mēs paši nejutāmies brīvi pieņemt. Šādos gadījumos baznīcas tiek aicinātas pieņemt viena otru, respektējot atšķirīgās izvēles kā pašu baznīcu brīvības izpausmes. Viens otra panešana un cienšana ietver sevī divas lietas: no vienas puses mēs neuzskatām to izvēli par mūsu pašu izvēli (Gal 5:1); no otras puses, mēs panesam viens otru, atbalstot viņus ciktāl spējam.

Tādēļ netiesāsim cits citu, bet labāk apņemties nelikt otram šķēršļus vai būt viņam par piedauzību. Es zinu un esmu pārliecināts Kungā Jēzū, ka nekas nav nešķīsts pats par sevi, vienīgi tam, kas uzskata kaut ko par nešķīstu, tas tāds ir. [...] Tad nu dzīsimies pēc miera un pēc tā, lai varētu celt cits citu. [...] To ticību, kas tev ir, paturi pie sevis – Dieva priekšā. Laimīgs, kas sevi netiesā par to, ko atzīst par labu. [...] Mums, stiprajiem, pienākas nest to vājības, kas ir nespēcīgi, nevis censties patikt sev pašiem. Ikviens lai cenšas būt patīkams savam tuvākajam – viņam par labu, lai viņu celtu. (Rom 14:13–14, 19, 22; 15:1–2).

Kad mēs pielietojam savu brīvību mūsu pašu kontekstos,

---

³⁶ Martin Luther, *The Freedom of a Christian*, translated and introduced by Mark D. Tranvik (Minneapolis: Fortress Press, 2008), 50.

domstarpības neizbēgami radīsies. Ja mēs panesam viens otru un cienām otra brīvību tāpat kā savu pašu brīvību, mēs sapratīsim, ka spējam izturēt šo atšķirību tad, ja veidojam attiecības ar otru pazemīgā kalpošanā. Dalībbaznīcām ir vērts atcerēties to, ka visas vienā vai otrā jomā, ir gan stiprās, gan vājās. Turklāt, tad, kad mēs lietojam šos apzīmējumus sevis attaisnošanai, mēs esam aicināti ieklausīties evaņģēlija patiesībā par to, ka krusts apgriež otrādi mūsu izpratni par to, kuri ir vājie, un kuri ir stiprie. Kalpošana viens otram ir mūsu vakcīna pret lepnumu un mūsu ceļš, lai viens otru pieņemtu mīlestībā. Cieņas pilna otras puses pieņemšana un viņu brīvības atzīšana, nenozīmē vienaldzību attiecībā uz godīgumu. Pāri visam mums ir jāieklausās un jākalpo (Gal 6:2).

Nepieciešamība pēc diskusijas

Cienot otru, mēs atzīstam, ka brīvība paredz to, ka katrs no mums ir tiesīgs palikt pie atšķirīga viedokļa. Mēs pieciešam otra tiesības domāt un dzīvot atšķirīgi, pat ja mēs neatzīstam viņu uzvedību savas personīgās pārliecības dēļ.

Tā nav vienaldzība, bet dārga cena: tā ir dārga cena, jo mēs ciešam, kad atzīstam citas personas brīvību izvēlēties atšķirīgu attieksmi, neaizmirstot par savu pašu pārliecību. Spēt cienīt un pieciest ir iespējams tikai tiem, kuriem ir stipra pārliecība. Kopienai būs nepieciešams izpētīt jautājumu par veselīgu forumu izveidi, kuros varētu izskanēt savstarpēja korekcija, pamudinājums un iedrošinājums.

Punkti papildus apsvēršanai

1. Kā baznīcu kopiena, mēs esam aicināti uz savstarpējo atbildību. Konkrēti runājot, tas nozīmē:

Spēt saņemt dāvanas un bagātināties no dažādu tradīciju pārstāvjiem, kas dzīvo Luterāņu baznīcu saimē; tiekties patiesi identificēt otru un izvairīties no nepamatotiem aizspriedumiem

Radīt apstākļus, lai iegūtu intensīvākas un tiešas zināšanas vienam par otru (ieskaitot dievkalpojumus, pietāti, mākslas un kultūras sasniegumus, un kalpošanu sabiedrībai)

Justies brīvi un lūgt citiem paskaidrot viņu lēmumus

Apņemties pacietīgam dialogam par dalībbaznīcu pieņemtajiem lēmumiem, lai kopienas dalībnieki pārliecinātos par to, ka viņu balsis ir tikušas uzklašātas

Izmeklēt un precizēt vietējās tradīcijas, un izvērtēt tās kopīgo teoloģisko principu gaismā, lai altāra un kanceles sadraudzība tiktu stiprināta visā kopienā.

Baznīcas kopienā ir atbildīgas par savu lēmumu ietekmes uz kopienas izvērtēšanu, kā arī par iesaistīšanos cieņas pilnā dialogā ar citiem.

2. Kā Luterāņu baznīcu kopiena, mēs biblisko tekstu lasīšanā koplietojam hermenētisko principu, sākot ar pašu kodolu: evaņģēlijs par pestīšanu Jēzū Kristū. Konkrēti runājot, tas nozīmē:

Sekmēt veidus, kādos varētu veicināt sadzirdēt tās daudzās balsis, kas runā Bībeles tekstā, un stiprināt kopēju orientēšanos uz Svētajiem Rakstiem, kas nemazinātu Dieva Vārda daudzveidību un dinamiku

Izprast to, ka Dieva Vārds ir ticis nodots mums ar dažādu tradīciju starpniecību un konkrētajā vēsturiskajā kontekstā

Dot iespējas kopīgām, kritiski hermenētiskām pārdomām un studijām

Atzīt Luterāņu Ticības Apliecību nozīmi, kā arī to atbilstību kontekstuālajai uzņemšanai

Plurālisms interpretācijā ir likumīgs tur, kur tas nav pretrunā pestīšanas evaņģēlijam, darbam, ko Kristus ir paveicis mūsu dēļ un galvenajam rakstam, ar kuru baznīca stāv vai krīt.

3. Kā baznīcu kopiena mēs esam aicināti pievērst uzmanību viedokļu dažādībai. Konkrēti runājot, tas nozīmē:

Sludināt un īstenot pastorālo aprūpi tādos veidos, kas dod iespēju piedalīties un pieņemt visus

Stiprināt mācīšanos un praksi, kas veicina iekļaušanu, ko paredz evaņģēlijs

Iegūt gudrību no mūsu ekumēniskajām un starp-reliģiju attiecībām

Izrādīt laipnību svešiniekiem dažādos veidos; tas var atklāt mūsu pašu ievainojamību

Baznīcām vajadzētu arvien iesaistīties dažāda veida atbalsta sniegšanā un viesmīlības izrādīšanā. Tas ir būtiski saspīlēto

attiecību laikā. Attīstība, kas norisinās kopienā, pieprasa izpētīt attiecības starp autonomiju, kā minēts patreizējā konstitūcijā, un savstarpējo atbildību, kas ir nepieciešama kopienā.